

Prof. dr Pavao Sokolić

Kad je bio neposredno pred mirovinom, smrt je prerano odnijela profesora dra Pavla Sokolića, osnivača Zavoda za opću patološku fiziologiju Medicinskog fakulteta, predstojnika i redovitog profesora istog kolegija Stomatološkog fakulteta. Preminuo je 12. listopada 1977. godine, poslije kratkotrajne, teške bolesti. Otišao je čovjek još pun radnog elana. Ostalo je opsežno djelo, ali i još veći broj ingenioznih zamisli, koje je trebalo ostvariti kad bude više vremena, što je trebalo uslijediti nakon prestanka aktivne službe.

Rođen je u Ogulinu, 15. lipnja 1907. godine, a tamo je završio osnovnu i srednju školu. Studij medicine završio je u Zagrebu, 1933. godine. Bio je

odličan student pa je, po završetku studija, izabran za asistenta u Internoj klinici Medicinskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu.

Medicinski fakultet Sveučilišta u Zagrebu povjerio je dru Pavlu Sokoliću, 1952. godine, reorganizaciju tadašnjeg Endokrinološkog zavoda i on je, usprkos brojnim poteškoćama, osnovao uzoran Zavod za opću patološku fiziologiju. Tada je zacrtan put razvoja tog zavoda i istodobno vrlo mlade i za studij medicine i napredak medicinske znanosti bitne discipline.

Profesor dr Pavao Sokolić se zalagao za integralno gledanje na bolesnog čovjeka, što je rezultat njegovog širokog znanja biomedicinskih i medicinskih disciplina. I najmanja »nevažna sitnica«, u kojoj se remeti fiziološka ravnoteža, ne može biti dvojbena i mora narušavati funkcionalno dinamičku ravnotežu pojedinih sustava i cijelog organizma. Promatrajući bolesnika, naš je učitelj uvijek nastojao ukomponirati i vrijeme, kao četvrtu dimenziju.

Nesebično je prenosio svoje bogato iskustvo i znanje na svoje suradnike. Volio je studente, a osobito je mnogo vremena posvećivao demonstratorima, upućujući ih u abecedu stručnog i znanstvenog rada. Zahvaljujući tim naporima i takvom radu, naši su demonstratori na kongresima studenata medicine i stomatologije dobivali vrijedna priznanja. Mnogi su radovi bili nagrađeni i nagradama Rektorata Zagrebačkog Sveučilišta u povodu Praznika rada.

Još prije rata, profesor Sokolić je bio vrlo aktivan u Zboru liječnika Hrvatske. Bio je dugo vremena tajnik Internističke i Gastroenterološke sekcije i jedan je od utemeljitelja Kardiološkog i Gerijatrijskog centra, koji su danas postali ustanove na zavidnoj razini. Unapređujući rad Savjetovaništa za dijabetes, osnovao je Dispanzer za dijabetes i predložio da se Dispanzer nazove »Vuk Vrhovac«.

Od početka stomatološke nastave, profesor Sokolić vodi kolegij Opće patološke fiziologije i za studente Odontološkog odjela Medicinskog fakulteta. Nakon što je osnovan samostalni Stomatološki fakultet, u nastavi je, uz opće biološke i medicinske zakonitosti, nastojao uvijek dati i nešto specifično s područja stomatologije.

Travnja 1971. godine, Vijeće Stomatološkog fakulteta je izabralo dra Sokolića za redovitog profesora, zbog njegovih izvanrednih stručnih, moralnih i humanih kvaliteta.

Profesor dr Sokolić je bio istaknuti medicinski stručnjak i pedagog, human, plemenit i pravdoljubiv, omiljen među studentima i liječnicima, voljen od bolesnika, zbog svakovrsne pomoći koju im je ukazivao.

Salus aegroti suprema lex est. Zdravlje bolesnika najveći je zakon, kojem je u životu sve podređeno. Takav je stav prenosio na studente, liječnike i sve svoje suradnike.

Za svoje stručno i znanstveno pregalaštvo i postignute uspjehe na području zdravstva, ukazom Predsjednika Republike odlikovan je Ordenom rada sa crvenim vijencem, Ordenom za sluga za narod sa zlatnom zvijezdom i Ordenom Republike sa srebrnim vijencem. Još za života, dr Sokolić je postao medicinska legenda. Otrgnut je iz naše sredine veliki čovjek, veliki liječnik i humanista, s izvanrednim moralnim kvalitetama. Možemo slobodno ustvrditi, da je Prof. Sokolić cijeli svoj život posvetio medicinskoj znanosti, koju je neprekidno pratio. Nije bilo znanstvenog područja u medicini, koje on u svom radu nije pokušao obuhvatiti. Tako je svojim bogatim iskustvom mnogo zadužio, ne samo najbliže suradnike, nego i velik broj kolega, koji su od njega dobivali upute i savjete, kako da oplemene svoj znanstveni opus. Nama, koji smo s njim dugo i blisko surađivali, ostat će u trajnoj uspomeni. Mi smo izgubili više, nego kad se gubi učitelj, suradnik, izgubili smo dio sebe.

Postali smo emotivno siromašniji i prazniji za svako sutra.

Dr Džemal PEZEROVIĆ